

אָמַר רְبִי יְהוֹדָה, בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲתַבְגַּשׂ כֹּל חִילָּא דְשָׁמְיאָ,
וּבָעוּ לְמִטְעָן עִם סְמָאלָ, בְּגִינִיהָ דִיעָקָב. אָמַר קָוְדְשָׁא
בָּרוּךְ הוּא, לֹא אִיצְטְּרִיךְ יַעֲקֹב לְשׁוֹם חֶרֶם מְגַבּוֹן, הָא זְכוֹתִיהָ
הַיְמָעוֹן עַמִּיהָ. מִיד וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמוֹּ, טָעֵן עַמִּיהָ.
אָמַר רְבִי יוֹדָא, תָּא חֹוי, מַה בְּתִיב בֵּיהֶ. (שם) וַיַּרְא בַּיּוֹם
יְבֹול לוֹ, דְהֹהָה סְגִיאָה זְכוֹתִיהָ, וְלֹא יִבְלַל בְּטֻעַנְתִּיהָ
לְאַשְׁתַּعַבְךָ יַעֲקֹב תְּחוֹת יְהָא דָאדוֹם. מִיד וַיַּגַּע בְּכֶפֶר יַרְכָּו.
אלֵין אַיִנוֹן בְּנוֹהִי נְפָקֵי יַרְכָּיהָ.

בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲתַחְלֵשׂ יַעֲקֹב, וְלֹא יִבְלַל לְמִטְעָן עַמִּיהָ, הַבְּתִיב
וַתַּקְעַ בְּפֶרֶךְ יְרָךְ יַעֲקֹב בְּהַאֲבָקוּ עַמוֹּ, בְּאַטְעָנוֹתִיהָ עַמִּיהָ.
וְאַתְּיָהָבָא רִשְׁוֹתָא לְסְמָאלָ, בְּנוֹהִי דִיעָקָב תְּחוֹת יְהָא
דָאדוֹם, כֹּל וַיְמָנָא דִיעָבְרוֹן עַל אָוּרִיָּתָא.

וְהַר חֶדְשׁ פָּרֶשֶׁת לְךָ לְךָ מִדָּרְשׁ הַגְּעֻלָּם

לְךָ לְךָ. רְבִי יְהוֹדָה פָתָח, (שיר השירים ב) הַגְּעֻלָּם גָּרָאו בָּאָרֶץ
עַת הַזָּמִיר הַגַּעַע וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמָע בָּאָרֶץנוּ. אָמַר רְבִי
יְהוֹדָה, בָּא וּרְאָתָה, בַּמָּה יִשׁ לֹאָדָם לְהַבְשֵׁר מִעְשָׂיו לִפְנֵי
בּוֹרָאו, וְלַהֲתַעֲסֵק בְּתֹורָתוֹ יוֹמָם וּלְילָה. שְׁמָעָלָת הַתּוֹרָה
לְמַעַלָּה מִן בְּלַהֲמָדָה.

דָאָמַר רְבִי יְהוֹדָה, תְּרִין טְבִין רְבָרְבִּין אֵית בָּאָוּרִיָּתָא,

אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲתַבְגַּשׂ כֹּל חִילָּא דְשָׁמְיאָ,
וּבָעוּ לְמִטְעָן עִם סְמָאלָ, בְּגִינִיהָ דִיעָקָב. אָמַר קֹודְשָׁא
בָּרוּךְ הוּא, לֹא אִיצְטְּרִיךְ יַעֲקֹב לְשׁוֹם חֶרֶם מְגַבּוֹן, הָא זְכוֹתָה
הַיְמָעוֹן עַמִּיהָ. מִיד וַיַּאֲבַק אִישׁ עַמוֹּ, טָעֵן עַמִּיהָ.
אָמַר רַבִּי יוֹדָא, תָּא חֹוי, מָה בְּתִיב בֵּיהֶ. (שם) וַיַּרְא בַּיּוֹם
יְבֹול לוֹ, דְהֹהָה סְגִיאָה זְכוֹתָה, וְלֹא יִבְיל בְּטֻעָנָתָה
לְאַשְׁתַּعַבְךָ יַעֲקֹב תְּחֹות יְהָא דְאָדוֹם. מִיד וַיַּגַּע בְּכֶפֶת יְרָכָו.
אַלְיָין אַיִלָּו בְּנוֹהִי נְפָקֵי יְרָכָה.

בֵּיהֶ שְׁעַתָּא אֲתַחְלֵשׂ יַעֲקֹב, וְלֹא יִבְיל לְמִטְעָן עַמִּיהָ, הַבְּתִיב
וַתַּקְעַ בְּפֶתַח יְרָךְ יַעֲקֹב בְּהַאֲבָקוּ עַמוֹּ, בְּאַטְעָנוֹתָה עַמִּיהָ.
וְאַתְּיָהָבָא רִשְׁוֹתָא לְסְמָאלָ, בְּנוֹהִי דִיעָקָב תְּחֹות יְהָא
דְאָדוֹם, כֹּל וַיְמָנָא דִיעָבְרוֹן עַל אָוּרִיָּתָא.

וְהָרָחָשׁ פָּרֶשֶׁת לְךָ לְךָ מִדְרָשׁ הַגְּעֻלָּם

לְךָ לְךָ. רַבִּי יְהוֹדָה פָתָח, (שיר השירים ב) הַגְּעֻלָּם גָּרָאו בָּאָרֶץ
עַת הַזָּמִיר הַגַּעַע וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמָע בָּאָרֶץנוּ. אָמַר רַבִּי
יְהוֹדָה, בָּא וּרְאָתָה, בַּמָּה יִשׂ לֹאָדָם לְהַבְשֵׁר מִעְשָׂיו לִפְנֵי
בּוֹרָאו, וְלֹהַתְעַסֵּק בְּתֹורָתוֹ יוֹמָם וּלְילָה. שְׁמָעָלָת הַתּוֹרָה
לְמַעַלָּה מִן בְּלַהֲמָדָה.

דָּאָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, תְּרִין טְבִין רְבָרְבִּין אִית בָּאָוּרִיָּתָא,

חַיִם, וְעוֹתָרָא. דְבַתִּיב, (משלו ג) אֶרְךָ יָמִים בַּיָּמִינָה בְשֶׁמֶאָלָה עָשָׂר וּכְבוֹד. אָמֵר רַב פְּפָא, אֲלֵין תַּלְתָּא הַוּ. אָמֵר לֵיהּ רַבִּי יְהוֹדָה, כְּבוֹד בְּכָל הָעוֹשָׂר הוּא. דָמָאָן דָאִית לֵיהּ עֹתָרָא, אִית לֵיהּ יָקָרָא, וּבְמָה יַזְכֵּה הָאָדָם לְפָלָל, בְּשִׁבְיל הַתּוֹרָה.

אָמֵר רַבִּי יְהוֹדָה, תָּא חַזִּי, אֵין בְּכָל לִילָה וּלְיַלָּה, שֶׁאִינוֹ אָוָחָז מַטְטוֹרָוּן שֶׁר הַפְּנִים, כָּל נִשְׁמָתוֹן שֶׁל תַּלְמִידִי חַבְמִים, הָעֹסְקִים בַּתּוֹרָה לְשָׁמָה, וּמְرָאָה אָוֹתָן לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, וּמְמַתִּינִים מַלְאָכִי הַשִּׁרָת וּדוֹמָמִים מַלְוּמָר שִׁירָה, עַד שִׁיתְבָּנָפוּ נִפְשׁוֹת הַצְדִיקִים עַמָּהֶם, וַיַּזְמְרוּ בִּיחָד לְאָל עַלְיוֹן.

שֶׁנֶּאֱמָר הַגְּנִינִים גְּרָאוּ בָּאָרֶץ, אַלְוּ הָעֹסְקִים בַּתּוֹרָה לְשָׁמָה. עַת הַזָּמִיר הַגַּעַ, אָז הוּא עַת לִזְמָר לִבּוֹרָאָם בִּיחָד.

וּקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמָע בָּאָרֶצָנוּ, זֶה מַטְטוֹרָן, הַבָּא לְאַסּוֹף נִשְׁמָתוֹן של צְדִיקִים, לִזְמָר לִיוֹצָרָם בְּכָל לִילָה וּלְיַלָּה, שֶׁנֶּאֱמָר (תְּהִלִּים קמְט) יַעֲלֹו חַסִידִים בְּכֻבּוֹד יָרְגָנוּ עַל מִשְׁבָּבוֹתָם. מַהוּ בְּכֻבּוֹד.

אָמֵר רַבִּי יְהוֹדָה זֶה מַטְטוֹרָוּן.

אָמֵר רַבִּי יַעֲקֹב בֶּן אַיִדִי, כָּל נִשְׁמוֹתָן שֶׁל צְדִיקִים, גְּגַזּוֹר מִתְהַת בְּסֵא הַכּוֹדֵה, לְנַהַג אֶת הַגּוֹף, בְּאָב הַמְּנִהָגָה אֶת הַבָּן. כִּי בְּלִתִי הַגְּשָׁמָה, לֹא יוּכָל הַגּוֹף לְהַתְּנִהָג, וְלֹא לְדָעַת וְלְעַשָּׂות רְצָוֹן בּוֹרָאוֹ. דָהָא אָמֵר רַבִּי אַבְהָוָה, הַגְּשָׁמָה הִיא מוֹרָה וּמַלְמָדָה לְאָדָם, וּמַחְנָכָתָו בְּכָל דָּרָךְ יָשָׁר.

וּבָשְׁעָה שִׁשְׁלָחַ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אָוֶתֶה מִמְּקוֹם הַקּוֹדֵשׁ,
מְבָרֵךְ אֹתֶה בְּשֶׁבַע בָּרְכוֹת, הָרָא הוּא דְבָתִיב
(בראשית יב) וַיֹּאמֶר הָיָה אֶל אַבְרָם, זֶה הַיָּא הַגְּשָׁמָה, שַׁהֲיָא אֶבְרָם,
לְלִימֹד אֶת הַגּוֹף, וְרַם עַלְיוֹן, שִׁמְמָקּוֹם רַם וְגַשְׂא בָּאָה. וּמָה
אֹמֵר לְהָ, לְהָ לְהָ מְאַרְצָה וּמְפּוֹלְדָתָה, מְדִירָתָה, וּמִמְּקוֹמָה,
וּמַהֲנָאתָה. וּמִבֵּית אָבִיךָ, אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב זֶה הַיָּא אַסְפְּקָלְרִיא
הַמְּאִירָה. אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָא, כָּלּוּמָר לְגֻוף פְּלוּגִי, לְגֻוף
קָדוֹשׁ. לְגֻוף יִשְׁרָאֵל.

וְעַם כֵּל הָא, וְאֶבְרָכָה מְבָרְכִּיהָ, אֹתֶם הַנוֹּהֲגִים עַמְּךָ מְהֻזָּה
טוֹבּוֹת, מְדוֹת יִשְׁרָאֵל. אֹתֶם הַמְּבָרְכִּים אֹתֶה בְּשִׁבְילָהָ
וְאֹמְרִים בֶּל זָמָן שְׁהַגְּשָׁמָה בְּקָרְבֵּי מָוֹדָה אָנִי לְפָנֵיךְ הָ
אֱלֹהִי. וּמְקַלְּדָ אָאָרֶל, אֹתֶם הַמְּקַלְּלִים אֹתֶה, וּמְקַלְּקִלים *)
מַעֲשֵׂיהֶם וְדָרְכֵיהֶם.

(שם) וַיַּלְךְ אַבְרָם בָּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹיו הָ. בֵּין שְׁנַת בְּרָכָה בְּשֶׁבַע
בָּרְכוֹת הַלְלוּג, מָה בְּתִיב, וַיַּלְךְ אַבְרָם, זֶה הַיָּא
הַגְּשָׁמָה, שַׁהֲיָא אָב לְגֻוף. וְרַם מִמְּקוֹם הַרְמִים. בָּאֲשֶׁר דִּבֶּר
אֱלֹיו הָ, לְהַבְנֵס בָּאוֹתוֹ הַגּוֹף שְׁנָצְטוֹה לְהַגְּהִינוּ וְלַלְמֹדוֹ.
אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב, רָאָה מָה בְּתִיב בֵּיהֶ, בֵּין שְׁבָאָה לִיבָּנֶס
בְּגֻוף, וַיַּלְךְ אָתוֹ לֹוט, וְהוּא יִצְרָר הַרְעָע, הַמּוֹזָמֵן לִיבָּנֶס עִם
הַגְּשָׁמָה בִּיחֵד בֵּין שְׁנוֹלֵד אָדָם, וּמְגַנֵּן שְׁנָקְרָא יִצְרָר הַרְעָע בָּהָ,
שֶׁגָּאָמַר (בראשית ח) בַּי יִצְרָר לְבֵב הָאָדָם רַע מְגַעַּרְיוֹ, וְזֹהוּ לֹוט
שְׁנַת אָרֶר בְּעוֹלָם.

וְאַזְלָא הָא כִּי הָא דָאמֵר רַבִּי יַצְחָק, הַגְּחַשׁ שֶׁהַשִּׁיא לְחֹוה, הוּא יִצְרָר הַרְעָ. וְרָאינוּ שְׁנִתְקָלֵל, שְׁנָאָמֵר (שם ג) אֲרוֹר אַתָּה מִבְּלַהֲבָהּ, וְלִפְיכֶד נִקְרָא לוֹט. שְׁבָשָׁעָה שֶׁהַגְּשָׁמָה בָּא לִיבְנָס בְּנוֹת, מִיד וַיַּלְךְ אַתָּה לוֹט, שֶׁהָא מַזּוֹּם לִיבְנָס עָמוֹ, וְלַהֲשָׁטִין לְאָדָם, וְלַהֲיוֹת מַקְטָרָג לְהַגְּשָׁמָה.

אָמֵר רַבִּי יַעֲקֹב בֶּן ר' אִירִי, מִנֵּין מַה שְׁאָמְרָנוּ שֶׁהָאָמָר מִשְׁלָל עַל הַגְּשָׁמָה. מִמָּה דְּכַתִּיב אַחֲרֵכֶת, (שם יב) וַיַּקְרַב אֶבְרָם אֶת שְׁרֵי אֲשָׁתוֹ, וְהוּא הַגּוֹף. וְאֶת לוֹט בֶּן אֲחִיו, וְהוּא יִצְרָר הַרְעָ, שֶׁהָאָבָן בֶּן אֲחִיו, מִשּׁוֹתָף וְנִדְבָּק עִם הַגּוֹף. וְאֶת בֶּל רְכוּשָׂם אֲשֶׁר רְכָשָׂן, אֵלּוּ מַעֲשֵׂיָם. וַיֵּצְאוּ לְלַכְתָּה אֶרְצָה בְּנֵעַן, כְּוּלָם מַדּוֹבְקִים לְלַכְתָּה בְּהַבְּלִי הַעוֹלָם, הַוּלְכִים אַחֲרֵי בָּצָעַם וְתֻרְחוּרִים.

וַיַּעֲבֵר אֶבְרָם בָּאָרֶץ עד מָקוֹם שֶׁבָּם עַד אַלְזָן מַזְרָה, בְּכָל מָקוֹם שָׁׂהָ מַתָּאָה, הַגְּשָׁמָה עָמוֹ. וְהַבְּנָעַנִי אָוּ בָּאָרֶץ, וְהַתָּאָה, שֶׁהִיא דִּבְקָה בְּגּוֹף.

בֵּין שְׁפֹזֶק הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מַעֲשֵׂיָם, וּמוֹצִיאָה הַגְּשָׁמָה מִן הַגּוֹף, הַגְּשָׁמָה רֹצֶחֶת לְעָלוֹת לְמַעַלָּה, רָאה מָה בְּתִיב בָּה. (שם יג) וַיַּלְךְ לְמִסְעֵיו מִגְּנָב וְעַד בֵּית אֵל, וַיַּצְוָנָה לְחַזּוֹר אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הִיה שֶׁם אֲהַלָּה בְּתַחְלָה. אָמֵר רַבִּי יַעֲקֹב, אֲהַלָּה בְּתִיב בָּה"א, וְאַזְיִה הִיא עַמְּדָת בֵּין בֵּית אֵל וּבֵין הַעֵד, בֵּין לְעָלוֹת לְמַעַלָּה וּבֵין לִירֵד לְמַטָּה.

וְכַתָּה עַלְהָ אֶל מָקוֹם הַמִּזְבֵּחַ, (שם) אֲשֶׁר עָשָׂה שֵׁם

בראשוֹנָה, מקום אשר מיביאו השר הנדול מקריב נשותנו של צדיקים. ויקרא שם אֶבְרָם בשם ה', הגשמה נותנת שבוח והודאה בירושלים של מעלה, שוכנה לאותה המעלה. ואם לא זכתה, מה בתיב. (שם יב) ויסע אֶבְרָם הלוך ונסוע הגבבה, דוחין אותה והורקפת עד שסובבת כל העולם עד שתתקבל עונשה.

אמר רבי יהודה, הצדיקים מה הם עושים אם בא ליטהר, אבל יצר הרע הבא לקטרנו, נשותנו מסיעית אותה, שגא אמר (שם יג) ויאמר אֶבְרָם אל לוט, הגשמה אומרת לייצר הרע, אל נא תהי מריבה בין ובינה.

מה עושה הצדיק הצעה. הולך לבית המקדש, קורא ושותה, ומקטרג לייצר הרע, ואומר לו הלא כל הארץ לפניה, הפרד נא מעלי. סגיאין אית בעלמא, דאת יוביל לוזן, מן קדם דאבאינו עזביהון. אם השמאלי ואימינה, אם אתה רוצח להשמail אותו, אני אימין, אלך לצד ימין, שלא אתה אשורי ימין ושמאל. ואם הימין ואشمאילה, אף על פי שאראה שאתה טוב עצה, עשאה הפק רצונך ותאותך. *) ואמר רבי בו, יצר הרע מהו עושה באotta שעה, שהוא רואה שלא געשתה עצהו, מה בתיב ביה, (שם) ויבחר לו לוט את כל כפר הירדן, לאותם הרשעים שלא יקטרנו עמו, ובסביל זה הדרך ויפרדו איש מעל אחיו. ואו הגשמה מה בתיב בה. ואברם בבד מאד, בכל מעשים טובים וישראלים

בהתורה ומצוות.

זהר חדש

**) תא חוי, קידושא בריך הוא מגן לצדיקיא, שלא ישלטן בhone בני אנשא, וקידושא בריך הוא אגין על אברהם, שלא ישלטן ביה ובאנתתיה.

תא חוי, שבינתא לא אתעדי מעם שרה. בההוא ליליא, אתה פרעה למייקרב בהדקה. אתה מלאךא, ואליך לייה. כל אימת דהוה שרה אמירה אלקוי, הויה מלקי.

ו אברהם הוא אתקיף במאיריה, האה שרה לא יהוזן יכלי לשילטהה עללה. הרא הוא רבתיב, (משל כי) הצדיקים בכפר יבטה. והכא נסוינא היא, שלא הרהר אברהם אברתיריהDKידושא בריך הוא.

אמר רבבי, תא חוי דבגין לך, לא פקיד לייה קידושא בריך הוא לנחתה למצרים, אלא הוא מגזרמה נחת, בגין שלא יהא פתחון פה לבני עולם, דאמר לייה לך, ולברת אצטער על אנטתתיה. עד כאן.

(בראשית יד) ווישמע אברהם כי נשבה אחיו, ר' תנחים פתח, קמתי אני לפתח לדודי בו (שיר השירים ח) ודודי חמק עבר נפשי יצאה בברכו. אמר רבבי תנחים, בא וראה במה יש לו לאדם ליטהר מעוננותיו, ועוד הרבי התשובה פתוחין לפניו, בטרם יסתם הדרך. שנאמר (ישעיה נה) דרישו ה' בהמצאו וגוי. יש עתים שהוא קרוב, ויש עתים שהוא

רְחוֹק.

ומני אמר רבי תנחים חמי, וזה בתיב (חהלים כמה) קרוב ה' לבל קראיו לבל אשר יקרהו באמת. אמר, האי קרא מסיע ליה. משמע דכתיב לבל אשר יקרהו באמת, ועם כל זהמאי בתיב, רצון יראיyo יעשה.

משל למלך, דתוהיתיב, אתה בר נש וצוח קטינה, אצית מלך כל מה דאמר, ולא אתיב ליה, הוא צוח ומילכ אצית ושתייך. אול ההוא גברא.

אמרו משמשוהי קמי מלכა, מרגנא, למה לא אתיבת להאי מסביבנא מדען, אמר להו, שמעית כל מה דאמר, ואצית ליה, אבל הוא חי בא קמאי, וליתוהי בראשי לمعد רעوتיה, דהא אמרו ליה ולחברותי זמנין סגיאין מן שמי, שלא יהוו בישין, וייתון קמאי ואעביד עטהון טבא, ולא אשגחו בי, בעז לית אנא משגח בהזון.

בד הוא הקדוש ברוך הוא, קרוב ה' לבל קראיו לבל אשר יקרהו באמת, ושותע להם. אבל למי שהוא עשה רצונו, להאי בתיב, (שם) רצון יראיyo יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעם.

אמר רבי חלבו אמר רב הונא, ממי אתה למד, מממשה ربינו עליו השלום. דכתיב (שמות ל) ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועפך. אמר משה, רבונו של עולם לית אנן צריכין למלך, ולא לשרפ, ולא לשער, Mai shinui.

יהא לנו מִן הַאוֹמּוֹת, לְהָם שֶׁר, וְלָנוּ שֶׁר, אֲבָל וְנִפְלִינוּ אָנוּ
וְעַמְךָ וְנוּ, וּבְמַה יִרְדֵּעַ אֲפּוֹא בַּיְמָצָאתִי חַנּוּ בְעִינֵיכָה הַלָּא
בְּלֹכְתְךָ עַמְנוּ, אַתָּה וְלֹא שֶׁר.

אמָר רַבִּי יְהוֹדָה, מַאי הַוְהָ דִעְתִּיה דְמַשָּׁה דְלֹא קַבֵּיל לֵיה
לְמַלְאָכָא. אֲלֹא, אָמָר מַשָּׁה יַדְעָנָא בְהֻזָּן בִּישְׂרָאֵל,
דְאַינּוּן חַיְבֵיא וְקַשְׁיָ קַדְלָ, אַלְמַלְיָ יִתְמַסְרוֹן לְמַלְאָכָא, וּבְלָ
שְׁכַנּוּ לְמַיְשָׁהוּא מִדָּת הַדִּין, לֹא יִשְׁתֵּיר מִשְׁגָּנָא הָזָן בִּישְׂרָאֵל
שְׁרִיד וּפְלִיטָה.

הָאָמָר רַבִּי יְהוֹדָה, בְּכָל מִקּוֹם הֵי מִדָּת רְחִמִּים. אָמָר מַשָּׁה,
רְבָזָנוּ שֶׁל עַולְם, אַתָּה אָמְרָת שְׁמַצָּאתִי חַנּוּ בְעִינֵיכָה.
(שם לד) וְעַתָּה אָמָן נָא מִצָּאתִי חַנּוּ בְעִינֵיכָה יַלְךָ נָא אָדָני בְקָרְבָּנוּ
דְהֹוּא מִדָּת רְחִמִּים.

אָמָר לֵיה לְפָה. אָמָר לֵיה בַי עַם קָשָׁה עַרְף הָוּא וּסְלִיחָתָה.
יִשְׂרָאֵל סְרָבָנִין טְרַחֲנִין הָם, בֵּין שְׁחוֹטָאִים יִשְׁבַּד
הַמֶּלֶךְ לְעַשׂוֹת דִין, וְלֹא לְעַשׂוֹת סְלִיחָה וּמִחְילָה. אֲבָל אַתָּה
רְחוּם וְחָנוּן, הַיּוֹכֵל וְהַכֵּחַ בָּה, וּרְחִמִּיךְ רַבִּים, וּסְלִיחָתָךְ
לְעוֹגָנוּ וְלְחַטָּאתָנוּ וְנִחְלַתָּנוּ. מַה שָׁאַיִן רִשׁוֹת לְשָׁוֹם מֶלֶךְ
לְעַשׂוֹת בָּן.

אָמָר רַבִּי שְׁמַעוֹן, רְחִמָּנוֹתָו שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא אִצְלָ
בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, הַקָּדָא הוּא דְבַתִּיבָה, (שיר השירים ח) פָּתָחִ
לֵי, פָּתָח שֶׁל תְּשׂוֹבָה, לְמַעַן תָּזִבֵּי לְכָל טוֹב שֶׁבְעוֹלָם.
שְׁרָאֵשִׁי נֶמֶלֶא טָל, וְהוּא רַאשׁ הַעוֹלָם. קָנוֹצָותִי רְסִיסִי לְיִלְהָ,

זהו קצחה העוולם. בלוזמר, ראש העוולם וקצחו, מלאתי כל טוב בשביליה, ולא פתחת לי באוטו ימן. ולאחר מכן בבשחציך לה מה בתיב, (שם) קמתי אני לפתח לדודי ודודי חמק עבר נפשי יצאה בדברו.

דבר אחר, קמתי אני לפתח לדודי, זו היא הנשמה אצל הגוף, בעוד שהנשמה בגוף, אין רוצים להעיר דברי התשובה. אמר רבי פנחים, בשעה שהנשמה רוזה לצאת מן הגוף, מתרחשת למה לא שבה בתשובה עד שיצאה מן הגוף, ונשאר הגוף בכלי אין חפץ בו.

ואמר רבי פנחים, כל שבעת הימים נפשו מתאבלת עליו ואומרת, קמתי אני לפתח לדודי. תדע לך, בעוד שהנשמה בגוף, והגוף עומד בכח, היא, תשובה מעלייתא, ולא בשעתא דלא יכול.

בדאמר רבי פנחים, משל למדת הדין, לאדם העומד על שולחנו, והיה רעב ותאב לאכול, ובעוד שהיה אוכל, עמד עני על הפתוח, שאל מפנו להאכילו, ולאחר החזיר לו פנים, הלך אותו העני בפחית נפש.

לאחר שעלה, הגיעו עוד לפניו לאכול, היה בטנו מלא מפל, כיון שראה שאינו יכול לאכול עוד, אמר לנו לו זהה העני. היה חכם אחד עומד עליו, אמר ליה, שוטה, אלו יכולות לאכול לא נתת לו, עתה שאין לך כח לאכול יותר אתה נותנו לך עני.

בֶּן הָוֹא הָאָדָם בַּעוֹלָם הַזֶּה, הַוַּלְךְ בַּהֲבָלְיוֹ רַעַב לְאָכָול וְלַהֲרוֹיחַ מִמְזֹן, בָּא הַעֲנֵי שֶׁהוּא תִּיצְרַת הַטּוֹב, וְשֶׁאָל מִמְנוֹ בְּבַקְשָׁה שִׁיחֹור בַּתְשׁוּבָה וְלַעֲסֹוק בַּתּוֹרָה, וְאַינּוּ רֹצֶחֶת, מִפְנֵי שֶׁהוּא רַעַב יוֹתֵר לַהֲרוֹיחַ מִמְזֹן.

לְאַחַר זֶםֶן תּוֹפְסֵין אֹתוֹ בְּקוֹלָר, בְּשְׁרוֹאָה שֶׁאַינּוּ יִכְׁלֶنֶס לַהֲרוֹיחַ יוֹתֵר, אָוּמָר אֲחֹזָר בַּתְשׁוּבָה. שֶׁמְאָה יִתְנַנוּ לוֹ שָׁעָה לְכָה, אוֹ שֶׁמְאָה לְאָהָרָן לְוֹ. אָמָר לֵיהֶן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שׂוֹטָה עַכְשִׁיו שֶׁאַינְגָּה יִכְׁלֶןס עוֹד לַהֲרוֹיחַ יוֹתֵר אָת אָוּמָר אֲחֹזָר בַּתְשׁוּבָה, הָאַלְוֹ הִיִּתְהַגֵּד לַהֲרוֹיחַ עוֹד לֹא הִיִּתְהַגֵּד חֹזֵר בַּתְשׁוּבָה, בְּעוֹדוֹ בֶּן יִצְאָת נְשָׁמָתָו.

וְאָמָר רַבִּי זְרִיקָא, רַבִּ דְּמָנוֹ חַבְרִיא אַלְיָשָׁע בֶּן אַבְוֹיָה הַוֹּה, וְלֹא יִהְבּוּ לֵיהֶן רְשִׁוֹתָא לְמַהְדָר בַּתְשׁוּבָה, דְּגַפְּקָא הַהְוֹא קָלָא, וְאָמָר בְּשָׁעַתָּא דְּהַוָּה מַתָּ, כֹּל אַזְרָחִין וְשְׁבִילִין מַלְעִילָא וּמַלְרָעָ יִסְתַּתְמָן מִהְוֹא נְבָרָא, דְּלֹא יִתְהַיְּ לְעַלְמָא דָאַתִּי. אַרְבִּי יְהוֹשֻׁעָ בֶּן לְוִי, לְמֹה לֹן כּוֹלִי הָאֵי, רַ (קהלת יב) וַיַּכְרֵת בְּזַרְאָךְ כּוֹעַד אֲשֶׁר לֹא יִבּוֹאוּ יְמֵי הַרְעָה.

(בראשית יד) וַיִּשְׁמַע אֶבְרָם בַּיּוֹנָה אֲחִיו. רַבִּי אָבָא פָּתָח, בְּגַנְגָּד יִצְרָר הַרְעָ בְּדָאִיתָא לְעַיל. הָא תְּגִינָן, בְּיַוְן שְׁגַפְרָד יִצְרָר הַרְעָ מִן הַגּוֹתֶשׁ שֶׁל צְדִיק לְאֵיזָה מִקּוֹם הַוַּלְךְ, לְמִקּוֹם הַרְשָׁעִים, שֶׁלֹּא יִקְטְּרָנוּ עַמוֹּ.

מַאי מִשְׁמָעַ. דְּכַתִּיב (בראשית יג) וְלוֹט יִשְׁבֵּט בָּעַרְיָה הַכְּבָר וַיַּאֲהַל עַד סְדָם וְאַנְשֵׁי סְדָם רְעִים וְחַטָּאִים וְגוֹי, לְמִקּוֹם רְשָׁעִים

וְחִטָּאִים, שֵׁם שֵׁם אֲהָלָה לְשִׁבְתָּה. יִצְרָר הָרָע שֵׁם מַהוּ עוֹשָׂה,
חוֹטָא עָמָם, וְמִחְטָיא, עַד שְׁגַשְׁבָּה בְּעֻנוֹנָתוּ וְגַלְבָּה.
וְנִשְׁמַת הַצָּדִיק מַה (הוא) עוֹשָׂה. וַיִּשְׁמַע אַבְרָם זֶה הַיָּא
הַגְּשָׁמָה, בַּי נִשְׁבָּה אֲחִיו, וְהַיִּצְרָר הָרָע. וַיַּרְקַּח אֶת
חַנִּיכְיוֹ יְלִידֵי בֵּיתוֹ, אַלְוֹ הַם הַצָּדִיקִים הַמְּחֻזְכִּים בְּמִצּוֹת,
וּבְדֶּרֶךְ הַטּוֹב, בְּדַקְאָמֵר רַבִּי אָבָהוּ, בֵּין שְׁרוֹאָה הַצָּדִיק
דְּהַרְשָׁע גָּעֹזֶב וְגַלְכָּד בְּעֻנוֹנָתוּ, הַוְלֵךְ לְאַחֲזוֹ בָּנוֹ, אֲוִלִּי
יְחִזְירָהוּ בְּתִשׁוּבָה, וּמִקְרָבוּ וּמַלְמָדוּ. הַרְאָה הוּא דְּבָתִיב,
וַיַּרְדַּף עַד הָזֶן, עַד עִקָּר דִּינוֹ רֹזְדָּף לְהַצִּילוֹ מִדִּינָּה שֶׁל גִּיהְנָם.
וּבָנָה הוּא דְּרֶךְ הַצָּדִיקִים, לְרֹדוֹף אַחֲרֵי הַרְשָׁעִים כִּדְיַי
לְהַחְזִירָם לְמוֹטָב. מַה בְּתִיב בְּהָנוֹ. (שם יד) וַיַּחַלְקֵנְהֶם
לִיְלָה וְנוּגוֹ. וַיְהִי נִשְׁמַת הַצָּדִיקִים, שְׁמִינִיסְרִים וּמִבְקָשִׁים לָהֶם,
בְּדֵי שֶׁלָּא יָלְכוּ בְּדֶרֶךְ רִשְׁעָתָם. הוּא וְעַבְדֵי וַיְבָמָ, הַגְּשָׁמָה
וְהַעֲדִיקִים רֹזְדָּפִים אַחֲרֵיהֶם, וּמוֹבִיחֵין לָהֶם, וּמִיּוֹסְרִים לָהֶם.
וַיַּרְדַּפֵּם עַד חֹבֶה, מְזֻדִּיעִים לָהֶם רַעַתָּם, וּרֹזְדָּפִים אַחֲרֵיהֶם,
עַד שְׁמָנְלִים לָהֶם רַעַתָּם וּרְשָׁעָתָם, לְמַעַן יִבּוֹשׁוּ
מִפְּעַשֵּׂיהֶם. וַיְהִי וַיַּרְדַּפֵּם עַד חֹבֶה. הַגְּשָׁמָה עוֹשָׂה בָּהּ,
וּמְזֻדִּיעָה לָהֶם דְּרֶכֶם הָרָעָה, וַיְהִי עַד חֹבֶה. וְהַאִיךְ הַם
הַוְלָבִים, לְשָׁמָאל וְלֹא לִימִין.

מַה בְּתִיב אַחֲרֵי בָּנָה. (שם) וַיִּשְׁבַּע אֶת כָּל הַרְבָּשׁ וְגַם אֶת לוֹט.
אָמַר רַבִּי אָבָהוּ, בֶּעָל בְּרַחְם הַם חֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה.
דְּבָתִיב וְגַם אֶת לוֹט אֲחִיו וּרְכֹבוֹשׁוּ הַשִּׁיבָּה. וְאַפִּילּוּ יִצְרָר הָרָע,

בעל כירחו שב בתשובה. ואמר רבי אביהו, בא וראה בפה שברו של אדם העושה לאחרים לחזור בתשובה. מנא לנו מה דכתיב אחריו, (שם) ומלאכי צדק מלך שלם.

תני רבי חייא רבה, בשעה שנשחת הצדיק, המחזיר בתשובה לאחרים, יוצא מן הגוף, מיכאל השרג גדול המקוריב נפשות הצדיקים לפניו בוראו, הוא יוצא ומקדים שלום לנשחתו של אותו צדיק, שנאמר ומלאכי צדק, והוא מיכאל ראש שומרי שעריו צדק. מלך שלם, זו ירושלים של מעלה. הוציא להם זיין, שמקדמים ויוצא ל夸אתו, ואומר לו שלום בואה.

אמיר רבי חייא, מכאן למדנו, כל המקדים ויוצא ל夸את הבא מן הדרך, וננתן לו שלום, מעלה עליו הכתוב באלו אכילה ושתיה הוא נותן לו. מנא לנו מהאי קרא, דכתיב (דברים כט) על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמיטים. וכי צריבין ישראל ללחם ולמיטים, והלא המן יורד להם, שהיה טוב ושפир מכל אכילה שבעוולם.

אלא מפני שלא באו להקדים להם שלום, העלה עליהם הכתוב באילו חסרו מחייתם. וכל המקדים שלום לחבירו, ויוצא לו בדרך, מעלה עליו הכתוב, באלו נתן לו לאכול ולשתות. וכן אמר רבי חייא רבה, מיכאל ונבריאל ומלאכי השרת השומרים שעריו צדק, יוצאים ל夸אתו ומקדימים לו שלום.

והוא כהן לאל עליון, דתangi רב יוסף, בשם שפיהן גדורל
לטפה, בך מיבאל השר הגדורל הוא כהן למעלה,
והוא מקדמים וمبرך לגשם קודם, ואחר בך מברך
להقدس ברוך הוא. ואלמלא מקרא כתוב אי אפשר
לאומרו, שגאמר (בראשית י) ויברכבו ויאמר ברוך אברהם
לאל עליון קונה שמיים וארץ. אשריך שוכית לך, ואחר בך
ברוך אל עליון אשר מגן צരיך בידה, אלו בראשיהם
שזכיתם בתשובה, ועשית את נשמתם.

(שם) ויתן לו מעשר מפל, אמר רבי יצחק, האי קרא לא
ידענו, מי נתן מעשר למי. אלא הקדוש ברוך הוא
נותן לו מעשר. נוטל אותה א' מתחת בפס האכבוד, ונתן
אותה עטרה על הנשמה, שהוא אברהם. ואיזו היאאות
אתה. אלה. באשר גברא העולים בה, להיות צורקה
בצורך החיים, ונשלמת בהשלמה. הרא هنا דברתיב, (שם י)
ולא יקרא עוד את שם אברהם והיה שם אברהם, וזהו
המעשר שנתן לו הקדוש ברוך הוא.

אמר רבי יהודה, מהו מפל, הוא שכינתו של מקום, דהא
תגין, אמר רבי ברקיה, Mai דכתיב (בראשית כד) וזה
ברך את אברהם בבל, שהשרה שכינתו עמו.

אמר רב חסדא, אין הקדוש ברוך הוא עוזה משפט
ברשעים בעולם הבא, עד שמלך בגשמיון של
צדיקים, שגאמר (איוב י) מגשمت אלוה יאבדו. ובשהן

אָוֶבֶדִין, אֵין אָוֶבֶדִין אֶלָּא מַאוֹתוֹ הַדִּין, שֶׁהַגְּשָׁמָה דָנָה
לִרְשָׁעִים.

וְתַּאֲנָא, עֲרָסֵי אָמֵר לֵיהֶ שְׁרוֹ שֶׁל גִּיהְנָם, עוֹמֵד לִפְנֵי גְּשָׁמַת
הַצָּדִיקִים שֶׁלֹּא יַתְּפִלְלוּ עַל הַרְשָׁעִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא, וְשִׁיתְגָּנָם בְּרִשׁוֹתָו לְהַזְּרִידָם לְבָאָר שְׁחָתָה, הַדָּא
הוּא רַבְתִּיב, (בראשית יד) וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ סְדָם אֶל אֶבְרָם תֵן לִי
הַגְּשָׁמָה. מֶלֶךְ סְדָם זֶהוּ שְׁרוֹ שֶׁל גִּיהְנָם, הַעוֹמֵד עַל הַרְשָׁעִים,
וְהַוָּא מֶלֶךְ סְדָם.

וּמָה אֹמֶר לְגַשְׁמָה שַׁהוּא אֶבְרָם, תֵן לִי הַגְּשָׁמָה, שַׁהְיָא
הַחֹטֵאת, בָּמָה דָּאָתָּה אָמֵר (יחזקאל יח) הַגְּשָׁמָה הַחֹטֵאת
הִיא תָּמוֹת. בְּלוּמָר תֵן לִי אָוֹתָה הַגְּשָׁמָה שַׁהְיָא מִתְאֻוָה
בְּחַטֹּאות, בְּרוּ שַׁתְּהָא נְהוֹגִית בְּפִי רְשָׁעָתָה, וְלֹא תִּקְחַנְהָ
בְּתְּחִנּוֹנִיהָ. וְהַרְכּוֹשׁ קָח לְךָ, אָוֹתָם אֲשֶׁר שָׁבָו בְּתִשׁוּבָה
בְּגַנְפְּשׁוֹתָם מִדְּרָכָם הַרְעָה, קָח לְךָ, וְהַצִּילָם מִדִּינָה שֶׁל
גִּיהְנָם.

אָמֵר רַבִּי יְהוֹדָה, בָּאָוֹתָה שָׁעָה הַגְּשָׁמָה מֵהִיא אָוּמָרָתָה,
וַיֹּאמֶר אֶבְרָם אֶל מֶלֶךְ סְדָם הַרְמָתִי יְדֵי אֶל הֵי אֶל
עַלְיוֹן, בְּשִׁבּוּעָה, שֶׁלֹּא אַתְּפִילֵל וְלֹא אַקְחֵל אֶלָּא
שְׁהִיִּתִי מִבְּרִיוֹן לִפְנֵיכֶם בָּאָוֹתָו עַוְלָם, וְהַזְּבָחִתִּים לְחַזּוֹר
בְּתִשׁוּבָה, וַיַּרְשַׁתִּי לָהֶם כָּל מִשְׁפְּטֵי גִּיהְנָם, וְלֹא שָׁמְעוּ לִי.
אִם אַקְחֵל מִבְּלֵ אֲשֶׁר לְךָ, שְׁלֹךְ הַם, וּבְרִשׁוֹתְךָ הַם.

דָּאָרְבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לְוִי, זֶמֶנָא חַדָּא חַזִּי הָוִית וּבְרִיעִית סְמוֹיךְ

לתרעא בגיהנם, ושמיעית קל חייביא, דהו טרידין
בגיהנם בדיןא רבא, דיןינו לחייביא בעלמא ראי, ויהו
אמרין, פותקנא סייפנא, שמענה, ולא אריבנא אונדנא, ווי
לו, מילתא צדיקיא לא עבדנא.

ביביא, שמעית ההוא קלא דאמר, בר לייאי בר לייאי, סק
סיקתך וסתום פומך, לית לך רשותא לצלאה
עלזה, ואת יחבריא בתיב בכו (מלאכי ג) עפסותם רשעים כי
יהיו אפר תחת כפות רגלייכם.

וארבי יהושע בן לוי, שבעה מהזרות יש בגיהנם, באשר
נדוניין הרשעים לעתיד לבא. ושבעה פתחים יש
בגיהנם, בנגד שבעה פתחים שיש לנשות האידיקים
להבניהם בהם. בנגדן, יש לנפש הרשע שבעה פתחים להבניהם
בהם, ואלו הון: אופל, צלמות, שער מות, באר שחר, טיט
הנון, שאול ואבדון. ושם ניזונים שניים עשר חדש.

דאמר רבי שמואל, משפט הרשעים בגיהנם, שניים עשר
חדש, ושם יצפצפו בתשובה. ונשפתם של צדיקים
פוגאין לפני הקדוש ברוך הוא ומعلن אונן משאול, שהוא
המדור הששי, שנאמר (שמואל א ב) מורייד שאול וייל.

ומי שנכנס במודור התהווון שהוא אבדון, שוב איינו עזלה.
התאנא, אמר רבי יהודה, אף על פי שנכנס בשאול,
עולה בתשובה, שנאמר (יונה ב) מבטן שאול שועתי שמעט
קולי.

דָּבָר אַחֲר (בראשית יד) **הַרְמָתִי יְדֵי אֶל הֵי אֶל עַלְיוֹן וְנוּי** אָם
מַחֲוֹט וְנוּי אָמַר רַبִּי אַל עֹזֶר הַרְאֹוִים לְהֵךְ, שְׁהָם רְשָׁעִים
גְּמוּרִים, שֶׁלָּא שָׁבּו בְּתִשׁוּבָה מְעוּלָם, בְּשִׁבּוּעָה שֶׁלָּא אַקְהָם
לְעוּלָם.

בְּלֹעַדִי רק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים. אָמַר רַבִּי תְּנַחּוּם, בָּא וְרָאָה
בְּמַה חַבִּיבָה הַתּוֹרָה לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא,
שֶׁבְּשִׁבְילָה וּזְכָה הָאָדָם לְחַיִּים הָעוֹלָם הַבָּא, וְכָל הַמְלָמָד
תוֹרָה לְאֶחָרִים, יוֹתֵר מִפּוֹלָם. בָּא וְרָאָה מָה בְּתִיב בְּכָאן, אָם
אַקְהָמָל אֲשֶׁר לְהֵךְ, אָזָהמָם רְשָׁעִים הַרְאֹוִים לְהֵךְ. בְּלֹעַדִי רק
אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים, חוֹזֵם מְאוֹתָם הַמּוֹרִים תּוֹרָה לְאֶחָרִים
וְלִתְינּוֹקָות, שְׁשַׁבְּרָם כְּפֻולָּה.

דָּאָמַר רַבִּי יִצְחָק, הַמְלָמָד תּוֹרָה לִתְינּוֹקָות, דִּירְתָּו עַמְּ
הַשְּׁבִינָה. וְהִיְינוּ דָּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּדַהּוּ אָתֵי
לִמְחַמֵּי עֲוֹלִימִיא בְּבִי רְבִי, הַהּוּ אָמַר, אָוֹלְנָא לִמְחַמֵּי אֲפִי
שְׁבִינָתָא.

וְאָמַר (שם) רק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים, חוֹזֵם מְאוֹתָם אֲשֶׁר לִמְדוֹ
לְנְعָרִים תּוֹרָה, וְחַלְקָה אָנָשִׁים אֲשֶׁר הַלְּכוּ
אָתֵי בָּאָתוֹ הָעוֹלָם, תַּדְעַ שְׁאַחֲזִיק בָּהֶם, וְלֹא אָתָּתָם לְהֵךְ, אָפִי
עַל פִּי שְׁרָאוֹים לִיעַנְשׂ.

כָּל כֵּד יִשְׁלַׁח לְגַשְׁמַת הַצְדִּיק עִם מִלְּךָ סְדוּם, שַׁהְוָא שְׁרוֹ שֶׁל
גִּיהָנָם, הַמּוֹשֵׁל עַל הַרְשָׁעִים. וְעוֹד אָמַר לוֹ, לֹא אֲנִי
לְבִדִּי אַחֲזִיק בָּאָלוֹ, אַלְאָ עַנְרָ אַשְׁבּוֹל וּמְמָרָא, שְׁהָם הַאֲבוֹת,

הם יקחו חלקם.

רבי אלעזר בר רבי שמעון פגע ביה באלייה, בדיווקנא דסבא חדא, ועלם עיר עמיה, והוה מעבר נהרא דמייא רבא, לא עברא להד גיסא, אמר ליה סבא, ארמי אכתחאי רבייא דין, אתה באיך גיסא, ואעבר לךן מעברא דמייא.

אמר, ולאו מاري דדרא אתה, ולא תיכול לא עבריננא. אמר ליה סבא, אי אתה פסק בתורי ידי, לך וליה, ארמי יתבונן לאיך גיסא בפלגות מליא.

אמר ליה, ולעת באורייתא. אמר ליה אין. אמר ליה ולא נקראת תושיה, שמתשת בחו של אדם. אמר ליה ולא נקראת אסותא, ושקוייא, שנאמר (משלי) רפאות תהיל שירך ושקוי לעצמותיך. אף אנא שתי מאורייתא סגיאתא, במאן דשתי מאנא דאסותא ואתיישר חילוי. עבריננו. אמר ליה סבא סבא, מאן רבייא דין גביה. אמר ליה אנא מליף ליה באורייתא. אמר ליה, סבא סבא, חילוי סגיא בעלמא דין ובעלמא דאתה, ובגיגיה דרבבייא דין, לא אשבוק למלאכა הנייהן, למיינע בה, ואני עיילנא לך עלמא דאתה, בתקייפ חילוי דאית לי תפין.

אמר ליה, רבי ר', חילך סגיאתא לעלמא דאתה, בחד מן שטשו דקודשא בריך הוא דמשמשין קדמזה. עד דאשכח ביה, לא חוויה. אמר שמע מינה דאליהו הוה, והוה

חרדי בעובדיו העבר ליה.

ומן יומא ההוא בד הוה חמי דיוונא דאביי, הוה אמר ליה אבא אבא, אימא להו סבא, שפמיאן סגיאין מאורייתא הוה. אמר ליה אימא ליה סבא דקדמאי, סבא דפורקא. ומיד יתינישר חילך.

(בראשיתטו) אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברם וגוי, ר' עוריה פחתה, (שיר השירים א) משכני אחיך נרוצחה. אמר רבי יצחק, כל הקורא קריית שמע בתקנה על מטהתו, עליה נשמהתו לשוט בארץ החיים.

אמר רבי אייבוי, מי בא תקנה, תא שמע, ששים אותן ידועות יש בקריאת שמע של לילה, שהיה מכובן בהם לדעת, הסובבים את פסא הקבוד, שם שישים. הדא הוא בכתב, (שם ג) ששים גבורים סביב לה מגורי ישראל. והא ע' איננו. אלא עשר ממונינים למי עבר דינה, שנאמר (תהלים פפ) אלקים נצב בעדרת אל.

תנו רבנן, זמנא חדא, אול רבי דוסטהי למחמי לר' אלעוז בן עריה, אודטן ליה רבי חמי, אמר ליה למא לנו מר אורחא דתקנא קמיה, למאן או. אמר ליה למחמי סבר אפי יומין. אמר ליה מאן הוא. אמר ליה, מאן דנחתין קמיה רברבוי עילאי דמלכა בריך הוא.

אמר ליה, ניחא ליה למר דאייזיל עמיה לאורה. אמר ליה, אי תיכזל למסבר סברא למא דתשמע, ויל. ואי לא,

סְטִי אֶבְתָּרֶךְ, בַּי הַכִּי דְלֹא תַעֲגֵשׁ. אָמֵר לֵיהּ לֹא לַיְהוֹשׁ מֶר לְהָא, דְהָא שְׁמַעַת מִילְתָא דְרוֹא עִילָּאתָ, וְאַסְתָּבָלִית בְּיַהְךְ, וִסְבָּרִית סְבָרָא.

אָמֵר לֵיהּ וּמְאֵי הַיָּא, אָמֵר לֵיהּ שְׁמַעַת הַיָּא רְזֹא דְהָא פְּסֻוקָּא, (שיר השירים ג) הַגָּה מְטָתוֹ שְׁלִשְׁלָמָה, הַיָּא בּוֹרְסִיָּא יָקְרָא דְמַלְבָּא דְשְׁלָמָא כּוֹלָא דְיִלְיָה. שְׁשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לְהָ, אַלְיָן שְׁתִּין רְבָרְבִּיא מְשֻׁמְשִׁין עִילָּאִין קְדִישִׁין, דְאִינּוֹן מְשֻׁמְשִׁין גְּבִי כּוֹרְסָא יָקְרָא דְמַלְבָּא עִילָּאתָ. מְגֻבָּרִי יִשְׂרָאֵל, הָאָנוּן מְמַנּוֹן תְּחֽוֹת שְׁוֹלְטָנָא רְבָרְבָּא קְדִישָׁא, מִיכָּאֵל אַפּוֹטְרוֹפְּסָא דְיִשְׂרָאֵל. בְּגַיְן דְאִינּוֹן תְּחֽוֹת יִרְיָה, בְּלָהּוּ רְבָרְבִּין אַפּוֹטְרוֹפִּין דְיִשְׂרָאֵל, הַךְא הוּא דְכַתִּיב מְגֻבָּרִי יִשְׂרָאֵל.

אָמֵר לֵיהּ רִבִּי דּוֹסְתָּאֵי, יָאָות אֲנָתָּה יִתְיַיר מַגִּי, לְמַיְזָל לְמַחְמֵי סְבָר אֲפִי יוֹמִין. אָזְלָנוּ, בְּדַ מְטוֹ לְגַבִּיהָ וְחַמָּא לוֹן, אָמֵר לְשְׁמִישָׁה זַיְל וְאַיְמָא לוֹן, דְבּוֹרְסִיָּא דְתִלְתָּ קִיְּמָא מַאי הַיָּא בְּלָא חָרָ.

שְׁמַע רַבִּי דּוֹסְתָּאֵי, אַסְתָּבָל בְּנִפְשִׁיחָה מִילְתָא, וְאָמֵר לְשְׁמַשָּׁא זַיְל וְאַיְמָא לֵיהּ לִמְרָה, דְלֹאוּ לְמַגְנָנָא אָמֵר דָּוִד, (תהילים ק"ה) אֶבְנָן מְאָסוּ הַבּוֹנִים הִתְהַלֵּת לְרָאשׁ בְּנָה, דָא דָוָד מְלָכָא דְאַיְהוּ רַבִּיעָה.

אָזְל שְׁמִישָׁה וְאָמֵר לֵיהּ הַאִי מִילְתָא. אָמֵר לֵיהּ מִימָר שְׁפִיר קְאַמְּרָתָ, אָלָא זַיְל וְאַיְמָא לֵיהּ, אָנוּ גַּעַלוּ בְּיַהְךְ בְּרוּד,

דֹּאֲמֵר אֶבֶן מִאָסָו הַבּוֹנִים.

אָמַר לֵיהּ לְרִי חָגִי, שְׁמַעַת בְּהָאִי מִילְתָּא פְּתַגְּמָ, אָמַר לֵיהּ תְּלַת עֲנֵנִי שְׁמַעַת, חָדָה הוּא דָרְשָׁא, אָמַר לֵיהּ לֹא לְדָרְשָׁא קָא אַתִּינָא הַכָּא. דָעָזְבָּדָא דִיְשָׁי וּבְנוֹי שְׁמַעַנָּא, אָבָל עַיקָּרָא דְמַלְתָּא אֵי שְׁמַעַת, אַיְמָא.

אָמַר, עַיקָּרָא דְמַלְתָּא אַינּוֹן תְּרִי עֲנֵנִי דְשְׁמַעַת, חָדָה הוּא דָאָמַר אֶבֶן, בְּיוֹמָא דְאַתְּבָנִי בַּי מַקְדְּשָׁא עַבְדָּ קָוְדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא טִיבוֹ סְגִּי לְדוֹד מְלָכָא.

דְבַתְרָה דְאַזְדְּמָן לֵיהּ הַהְוָא חֹזֶבֶא, וְאַף עַל גַּב דְמַחְלָ לֵיהּ קָוְדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כִּד נְפָק מַהְאִי עַלְמָא, לֹא שְׁבָקוּהוּ מַלְאָכִי עַלְלָאִי לְמַעַבָּר תְּרֵעִי יְרוֹשָׁלָם דְלַעַלְלָא, וְהַוָּה יְתִיב אֶבְרָאִי.

וּבְיוֹמָא דְאַתְּבָנִי בַּי מַקְדְּשָׁא, קָרָא קָוְדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיכָּאֵל רְבָרְבָּא קְדִישָׁא, וּמְגַי לֵיהּ לְמַהְוִי הוּא, וְשַׁתִּין קְדִישָׁן עַלְלָאִין, אַפּוֹטְרוֹפְּסִים דִיְשָׁרָאֵל, אַינּוֹן דְאַסְחָרוּ בּוֹרָסִי קְדִישָׁא דִיְקָרִיהּ.

וּמְגַי לֵיהּ לְמִיכָּאֵל, לְמִיעַל לְדוֹד מִשְׁיחָא בְּתְרֵעִי יְרוֹשָׁלָם דְלַעַלְלָא, וְלְאַתְּקָנָא לֵיהּ עַם אַבָּהָתָנָא, רְתִיבָא קְדִישָׁא עַלְלָאָה, חָדָה הוּא דְבַתִּיבָּ, (מלכים א ח) עַל בְּלַהֲטוֹבָה אָשָׁר עַשְׂהָה הִי לְדוֹד עַבְדוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמוֹּ.

וְאִידָּה, עֲנֵנָא הוּא, דְבַתִּיב בִּיהִינְדָּה סְבוֹי, דְגַעַלְוִי בֵּיהּ אָחוֹי, חָדָה הוּא דְבַתִּיב, (בראשית לח) וַיַּרְדֵּ יְהֹוָה מִאָתָּה אָחוֹי,